

Jezero

(Excerpt in Serbian)

Translated by: Darko Ilin

Contact of the translator: darko.ilin@yandex.com

1. poglavlje

Ukanc, 31. decembar, nedelja

„A vi ste policajac?“, upitala je žena od nekih šezdeset godina držeći čašu vina u ruci. Zapravo je rekla nešto poput: „A... vite plicajac...“ Očigledno već dosta popila. „Kako neobično.“

„Neobično?“, pitao je. „Najčešće im se moje ime čini neobičnim, a ne zanimanje.“

„Taras? Pa da, i Taras je malo čudno, ali znam za neke Tarase, Tarasa Buljbu i... još nekog, ali policajac...“

Nasmejala se kao da kazala nešto smešno.

„Nije policajac,“, rekla je žena koja im se približila i položila ruku na Tarasovo rame.

„Inspektor je.“

I njoj je takođe zapinjalo, to r u inspektoru se malo odužilo, što znači da je možda popila više od jedne čaše kivanog vina, pomislio je Taras. Nikada nije dobro podnosila alkohol.

„Čekaj, čekaj... Još uvek se niste sreli?“

Starija žena se napućila kao neka tinejdžerka i pritom je ličila na... na stariju ženu koja oponaša tinejdžerjke.

„Ne, a kad mi moj muž pokazuje samo svoje... ciljeve, a moje nikad.“

Taras se nasmejao, trudeći se pritom da njegov osmeh ne deluje usiljeno, i pružio ruku starijoj gospođi.

„Taras Birsa. Ako ikad dobijete kaznu za nepropisno parkiranje, pozovite me.“

„Taras...“

„Ne prekidaj ga, Alenka“, rekla je žena i pružila Tarasu ruku, još uvek se bečeći. „Žena kao što sam ja ne sreće svakog dana tako očaravajućeg policajca. Ja sam Karin. Karin Prelec, žena onog čoveka što sija tamo preko...“, i mahnula je rukom prema drugoj strani velike dnevne sobe: „On radi sa vašom ženom. Ali to verovatno znate. Kakav biste to policajac bili kad ne biste znali?“

I počela je da se smeje kao da je kazala ne znam šta što je toliko smešno. Taras se potrudio i nasmejao. Alenka tu potrebu očigledno nije imala.

„I Birsa? Ne poznajem nijednog Birsu.“

„Ne znate Valtera Birsu?“

Žena je odmahnula glavom.

„Fudbalera? Člana reprezentacije.“

„Ah, ja to ne pratim. Nije to za mene. A kako to“, okrenula se prema Tarasovoj ženi: „da se ti ne prezivaš Birsa, ako si već njegova žena?“

„Zato što nismo venčani, ali mi se ne objašnjava kako nismo. U ovim godinama ne mogu da ga zovem dečkom. Ali, Karin, sada ću ga malo uzeti, ako dozvoljavaš.“

Karin se još jednom napućila i Taras je pomislio da zaista nije morala.

„Slobodno, slobodno, ako nije muž, jeste njegova... koleginica.”

I pred koleginicom je napravila kratku pauzu, kao da je morala da proguta pljuvačku.

„Pravi se da razgovaraš sa mnom”, rekla je dok ga je za ruku vodila na drugu stranu sobe, ka većem duštvu koje je stajalo pored omanjeg šanka i očigledno se zabavljalo.

„Zašto?”

„Jer će te stara veštica u protivnom pojesti. Mogao bi da mi zahvališ. Uzgled, zašto pričaš da si policajac?”

„Možda zbog toga što jesam?”, rekao je, ne skrivajući ironični ton. „Ti nisi lekarka?”

„Jesam, ali sam takođe i suvlasnica klinike. I ti jesi policajac, ali pre svega si inspektor, a to nije isto. Da si u ovim godinama policajac, nas dvoje verovatno ne bismo bili zajedno. Bio bi sa nekom, šta ja znam, medicinskom sestrom.”

„Uh, što smo danas u oblacima.”

„U oblacima ili ne, to ne menja činjenice, čak i da ih negiramo do iznemoglosti. Ljudi imaju ambicije u životu. Jedni više, drugi manje. Jedni ostanu policajci, jedni lekarke u ambulanti u Donjem Kisovcu, ja nisam, ti nisi...”

Taras se nasmejao.

„Pa čak i sa bogatim pokojnim ocem”, rekla je Alenka i pogledala ga ispod oka. „Ne treba pominjati.”

„Jesam li?”

„Danas još nisi, hvala. Bio je moj otac, hvala bogu, i to sam što sam, a ne ono što nisam. Šta me briga šta bi bilo kad bi bilo ili kad ne bi bilo.”

Pritom joj se „kad bi bilo” slilo u nekakavo kbbilo. „Boli me klinac.”

„Opa?”

„Jesam pijana?”

„Koliko si popila?”

„Jednu čašu kuvanog vina i sad ovo”, rekla je dignuvši staklenu čašu sa nogicom, koju je držala u ruci.

„Onda jesi pijana”, rekao je Taras, policajac inspektor Taras Birsa kao fubaler Birsa, i zagrlio je oko namena. „Nazdravimo u to ime.”

Došao je do stočića sa flašicama sa crvenim i belim vinom, kao i sa svom mogućom žestinom, i uzeo čašu sa narandžastom tekućinom, koja se među njima isticala.

„U ime čega ovde pijemo?”

Pred njima se pojavio muškarac svetle kose sa ućebanom frizurom i naočarima bez okvira, blago neobrijan, u belom puloveru i belim pantalonama. Dr Prelec je Tarasa uvek podsećao na Ričarda Brensona. Čak je imao isto tako bele zube.

„Mogu li da se pridružim?”

U ruci je držao svoju čašu vina, belog. Izabrao je belo jer se slagalo sa puloverom? pomislio je Taras.

„No, za šta pijemo?”

„Trudna je”, rekao je Taras.

„Taras! Naravno da nisam”, rekla je Alenka. „Zajebava se.”

„Nazdravljamo životnoj sreći, tome što spadamo u jedan odsto bogatog stanovništva na svetu”, rekao je Taras i podigao čašu.

„Eto. To jeste razlog da se popije”, rekao je dr Prelec i kucnuo se čašom. Ni on više nije bio trezan.

„I Tarasa zbog toga muči savest, pa gnjavi”, dodala je Alenka.

„Ne, nije tako. Samo da ne zaboravim.”

„Uh, al si naporan...”

Okrenula se ka stočiću sa hranom i probirala po poslužavniku na kojem je bilo još nekoliko kanapea.

„Za petnaest minuta je večera”, za njom je povikao Prelec - Brenson, a Taras je samo odmahnuo rukom.

„Pusti je, neka pojede nešto da joj ne bude loše.”

„A koliko je to popila? Koliko ste već ovde? Petnaest minuta.”

Taras je pogledao na sat. Petnaest do šest, rekli bi u Ljubljani. A tri četvrt na šest tamo odakle je on.

„Sat vremena, ali nije to. Ne podnosi dobro alkohol. Pored toga, nas dvoje smo upali nenajavljeni i ne bih voleo da neko ostane bez hrane zbog nas.”

„Čini li ti se da bi nekom ovde to škodilo?”

Dr Prelec se napola okrenuo i rukom lagano pokazao na društvo u prostoriji i ponovio:

„Čini li ti se da bi nekom ovde to škodilo?”

Nekih dvadesetoro ljudi se zguralo u najveću prostoriju donjeg dela vikendice, koja je svakako bila tako velika da nisu morali da se zadržavaju u jednoj istoj grupi, već su mogli da se razdele na grupice. Zajedno sa Alenkom i njime dvadeset i dvoje, ako ih je dobro prebrojao, a oko tih stvari obično nije grešio. Sami stariji parovi, ako je ocenio kako treba, a i to mu je obično uspevalo. Profesionalna deformacija.

Dr Prelec se zagledao u svoju čašu i neko vreme kobajagi razmišljao.

„Hoćemo napolje na pljugu?”

„Da idem s tobom na cigaru?”

„Da, da... Znam da ne pušiš. Ja idem napolje na jednu, recimo, cigaru, a ti na svež vazduh, dimom osvežen, i obojica smo na dobitku. Hajde, daj...”

Skrenuli su gostima iza leđa i krenuli prema vratima koja su izlazila na malenu natkrivenu terasu, dovoljno veliku za oveći drveni sto i nekoliko stolica. Taras je zatvorio vrata, privukao jednu od stolica sebi i seo na nju. Dva metra odatle je vejavao sneg. Ravnomerno i jako, ali i nije bilo tako hladno. Oko nule, pomislio je Taras.

„Lepo, zar ne?”

Taras je klimnuo glavom.

„Već trideset godina imam ovu vikendicu. Bio sam prvi od svih ovih doktora koji ju je ovde podigao. Ali onda su došli ostali i sada je ovde kao neka nemoćnica na kraji mesta.”

Pogledao je Tarasa.

„Ti beše dovoljno star da znaš za to? Tu češku seriju?”

„Pane Sova i slično?”

„To, to...”

Obradovao se kao da je Taras rekao bog zna šta. Uzeo je gutljaj, koji mu je od oduševljenja zastao u grlu i na kraju skoro ceo završio pred njima na stolu.

„Jebote, znaš li ti kad si star? Star si kada počneš da pričaš viceve u društvu, a niko te ne prati. Kažeš, recimo, Mujo i Haso, a oni te gledaju. Koji Mujo? Ma ko je taj Haso?”

Ponovo se uhvatio čaše i otpio malo, ovaj put veoma pažljivo.

„A kakav je sneg na Voglu?”

„Kad smo išli, tek je počinjalo da pada, sada će ga biti dosta. Ranije jedva da ga je bilo. Morao si da paziš na kamenje.”

„Sad će ga biti čak i za Žagarjev greben”, rekao je dr Prelc. „To volim. Poslednji krug gondolom na Vogel, jednu rakijicu u sebe, pa kući... Na još jednu rakijicu.”

Nasmejao se.

„Slušaj, Taras, zašto ne biste vas dvoje noćas ostali ovde? Što biste se po ovome vozili kući? Ostanite, pa da se napijemo ko ljudi... jer životinje uvek znaju kad im je dosta...”, i ponovo se nasmejao. „No, barem mi ostali, ti možeš da gustiraš svoj sokić.”

Taras je odmahnuo glavom.

„Ma hajde, pa da idemo sutra malo na sneg. Tamo u šupi imam joj jedan par skija i cipele...”

Pokazao je na daščaru koja je stajala dvadesetak metara odatle, jedva se videći u tami.

„Što se toga tiče, nema problema jer svoje skije zimi uvek imam u autu, a i svu opremu.”

Od proleća do jeseni Taras je u prtljažniku svog citroena imao sve potrebno za trčanje, dakle, patike, čarape, pantalone, majicu, peškir, a zimi sve što je potrebno za nordijsko skijanje.

„Dogovorili smo se sa ćerkama da one posle ponoći dođu kod nas i da idemo zajedno po staroj Ljubljani. I ako to svojim roditeljima obećaju dve dvadesetogodišnjakinje koje inače nikad ne viđaš, onda...”

„Da, onda nema druge”, rekao je dr Prelc. „One studiraju, gde beše?”

„Obe u Beču, obe mikrobiologiju.”

„Onda zaista na zdravlje, hohštapleri.”

Podigao je čašu, kucnuli su se i popili gutljaj, a onda je dr Prelc iz žepa svojih pantalona izvukao paklicu cigareta i iz nje, inače prazne, isukao već zavijen džoint.

„Poklon od studentkinja...”

Pripalio ga je, duboko uvukao i zavalio je u drvenu stolicu. Taras je osetio dim koji se u vlažnom vazduhu ličeći na mali oblak dizao do nadstrešnice terase.

„Nešto nije u redu? Stalno zaboravljam da si...”

„Policajac?”

„Da, to, kriminalista. Mislim, je l' nešto nije u redu zbog džointa. A to sad svakako svi.”

„Nikakav problem”, rekao je Taras. „I svakako nisam na poslu.”

„Hoćeš?”

Taras je odmahnuo glavom.

„A kako inače gledaš na to? Na legalizaciju i to?”

„Sve mi je jedno.”

„Neki stav moraš da imaš. To se tiče tvog posla.”

Bilo mu je svejedno. Ako je bilo šta u svom već skoro četvrt stoleća dugom radnom veku Taras naučio, bilo je to da mu je što se tiče stvari na koje nije mogao da utiče - a njih je bilo mnogo -, bilo sasvim svejedno. Kriminal je konstanta. Određen postotak ljudi će uvek ići na tamnu stranu. Ako mu uzmeš marihuanu, počće da prodaje amfetamine, kokain, heroin... muhare. Ako legalizuju sve, onda će se oni preusmeriti na krađu po prodavnicama. Nečega će uvek biti.

„Ne znam”, rekao je: „Zaista mi je svejedno. Pored toga, ja se bavim ubistvima. Odsek za krvne i seksualne delikte, a opijati spadaju drugde, u Odeljenje za organizovani kriminal, Odsek za zabranjene opojne droge”, izrecitovao je. „Ti si stručnjak za abdomen, ako se ne varam?”

„Da, za creva i te stvari.”

Dr Prelc se nasmejao. Trava ga je očigledno radila.

„Šta znaš o plućima? Je l' bi znao da operišeš pluća?”

„Šta znam, Ako bih morao, nešto bih već odrezao. Znam da ljudi ne bi smeli da puše.”

Zagrcnuo se, te se zakašljao i kašljao neko vreme, a onda se smejao, i to tako jako da su mu suze krenule. Skinuo je naočare i obrisao ih rukavom svog pulovera. Zapravo bi, kad bi bilo po

njegovom, pomislio je Taras, ostavio marihuanu zabranjenom. Kad piju, ljudi su barem druželjubivi, a posle dva dima trave postanu svet za sebe. Recimo, smeju se svojim šalama.

„Tvoja žena”, rekao je dr Prelc: „Alenka je okej. Mislim, uvek je bila okej, još kao studentkinja, a i sad je. Još uvek je super.”

Za to može da se zahvali genetici, pomislio je Taras. Kad kretao toliko malo koliko se ona kreće, bio bi nikakav, a njoj se još tu i tamo događalo da su joj se u prodavnici ili restoranu obraćali na ti.

Alenka je bila lepa žena, posebno sada sa četrdeset pet. Kada bi ulazila u prostoriju, mogao si da vidiš kako su se muške oči okretale prema njoj, a takođe i ženske, sa zavišću. Njene prijateljice, njena generacija, bile su ili kućevne domaćice sa znatnim viškom kilograma ili zagrizene sportistkinje, ljubiteljske ovog ili ovog načina zdravog života, vegetarijanstva, veganstva, fanatičnog bavljenja jogom... i premršave, prežilave, kost i koža, kako bi rekao dr Prelc, nema za šta da se uhvati. Alenka je imala dobar stas i lepo lice sa pravilnim crtama, nasred kojeg je štrčao šiljat nosić, koji bi zapravo morao da naruši tu skladnu lepotu, ali ju je samo činio još slađom. I svetla kosa srednje dužine, koja bi leti postajala skoro plava, a sada je vukla na smeđe. Kada ju je Taras upoznao, bila je očišćana na sasvim kratko, kao neka Pink kada je nosila najkraću frizuru. I dugo je mislio da se ofarbala u plavo onako kako je to nosila Pink. Sada je već neko vreme puštala kosu.

„Kratke frizure su za dvadesetogodišnjakinje”, rekla je. „Sa četrdeset si kao neka ostarela lezbijka.”

Prelc je povukao još jedan dubok dim i potom bacio ostatak u mrak i u sneg.

„Jebali smo se tad, jebote, jesmo. Ne možeš da veruješ kako brzo daju profesoru hirurgu. Nešto je u tom belom mantilu.”

„I mesari ga imaju”, rekao je Taras.

„Mesari? Mesari?”

Zacenio se, i kad se činilo da će prestati, počeo još jednom i još jednom. Nije mogao da prestane. Mesari i he-he-he, i opet mesari i he-he-he...

„Idemo ti na živce, zar ne, Taras?”

„Vi, lekari?”

„Ne samo lekari”, rekao je Prelc i opet se nasmejao. „Svi mi, hohštaplери, skorojevići, buržoazija. Je l' nije tako, da te živciramo? Ali nema smisla, Taras. Mi smo večni. A to je zato što nismo izbirljivi. Sve nam dobro dođe. Razmnožavamo se polno, vegetativno, čak i reznicama ako treba. Zato svako malo regrutujemo nekog novog, novu krv. Tebe!”

Pokazao je prstom u njega i opet se nasmejao. Očigledno je džoint bio veoma dobar i vrlo jak.

„Možda će doći dan”, oglasio se dr Prelc kada je ipak uspeo da se umiri i Tarasu se činilo da će ponovo promeniti temu: „kada Rajcu Prelcu ne budu davali da ih jebe, možda, ali danas nije taj dan” rekao je i dramatično uperio prstom u nebo, odnosno, u drvenu nadstrešnicu iznad terase. „Vučje vreme impotencije i uvećane prostate... Ali danas nije taj dan.”

Progutao je novu porciju dima.

„Znaš?”

„Gospodar prstenova?”

„Gospodar kurca-palca”, odvratio je dr Prelc. „Ej, Taras?”

„Da.”

„Što ne ostanete noćas ovde i da stvarno popijemo nešto? Tamo unutra je hrpa neki doktora za nešto, ali ja sa njima nemam ništa. To su sve sami fah idioti i poluproizvodi. Sit sam ih, idu mi na

živce.” Nagnuo se prema Tarasu u šapnuo mu na uho. „Znaš li ti da sam pojebao baš sve njihove žene? Baš sve što su tamo unutra?”

Onda je nekako potonuo u svoju stolicu i nastavio mumlajući, kao da govori sam za sebe, kao da naglas razmišlja.

„Zapravo, iskreno govoreći, a mislim da mogu, ker smo svakako sami. Jebote, već imam šezdeset i taj dan se bliži. One neke glupe studentkinje i medicinske sestre i još ta neka klijentela, gledaju na mene kao na starog uspaljenika. Taj drugi deo mi ne smeta, jer napaljen sam bio i biću, ali to stari... Ako startujem neku, već se sam sebi činim kao neki perverznjak koji tamo bombonama mami dete... Možda bih ipak morao nekako da se skrasim...”

Dograbio je čašu i popil sve vino što je u njoj ostalo.

„Da se skrasim, Taras, a?”

„Zar se nisi već skrasio?”

Dr Prelec frknu, kao da mu se u ustima našlo pokvareno vino.

„Taras, jesmo nas dvojica prijatelji?”

Jesu li? Prelec je bio više od deset godina stariji, Taras ga je upoznao kada je Alenka postala suvlasnica klinice, dakle, pre nekoliko godina, možda četiri, sretao ga je tamo, a onda su par puta zajednu išli da voze bicikle oko Ljubljane, a tri ili četiri puta na duže ture... što se najverovatnije radi sa prijateljima. Danas je čak upoznao njegovu ženu.

„Jesmo, da.”

„Ozbiljno?”

„Ozbiljno.”

„Je l' bi mi učinio uslugu, jednu profesionalnu, kako prijatelj prijatelju, kad bih te zamolio?”

„Kakvu uslugu?”

Prelec se zaustavio, pogledao u praznu čašu i odmahnuo rukom.

„Jesi upoznao moju ženu?”

„Jesam.”

„Znaš li da je išla na olimpijadu? U Montreal 1976. Na onu, sećaš se, na kojoj je Nađa Komaneči dobila desetsku. Prva na svetu! I skoro da je nastupila, da nije bilo jugoslovenskih republičkih mučki. Kao Džeki Stjuart... Znaš ko je Džeki Stjuart?”

„Znam, vozač formule jedan iz sedamdesetih.”

Vrata su se otvorila i kroz njih je Alenka promolila glavu.

„Hej, vas dvojica, večera je na stolu.”

Onda je izašla na terasu i sa nje pogledala u mrak. Sneg je padao sve jače.

„Ala je napadao”, rekla je i stresla se od hladnoće. Okrenula se prema Tarasu: „Taras, ako ćemo noćas kući, moraćemo da požurimo.”

Izgledalo je da se povratila. Ponovo je otvorila vrata i sačekala da joj se pridruži Taras, koji je onda pridržao vrata još Prelecu.

„Ako se dobro sećam, jedino Balažičku nisam”, šapnuo je i rukama pokazao na nešto veliko: „nikad nisam imao želudac za to. Sirota žena.”

„Varta je bio moj prvi slučaj. Milsim, moj... Prvi na kojem sam ja uopšte bio.”

Mesec dana nakon što je završio kriminalistički kurs i odradio višenedeljnu praksu, bio je dodeljen Penčevoj ekipi, koja je istraživala nestanke za koje su najpre mislili da su ljudi pobjegli od poverilaca, plaćanja poreza, žena, dok slučajni prolaznici koji su brali pečurke nisu pronašli prvi leš. I zbog toga što su na mestu zločina našli bateriju marke Varta, to ime je ostalo.

Da li je i Penca izražavao nezadovoljstvo time? Ne da je on znao.

Istraga se vukla i nije vodila nikuda, pa su u nedostatku dokaza pucali u razno, priveli prvog koji se našao u mreži maglovitih veza s trima znanim žrtvama, i uperili su sve što su imali na njega. Na osnovu maglovitih naznaka, koje nisu bile još ni indicije, najpre su ga zadržali na dvadeset i četiri časa, a potom mu su mu na osnovu još maglovitijih, čime je bio začuđen i i tadašnji istražni sudija, odredili još četrdesetosmočasovni sudski pritvor. Ništa nisu saznali. I kada već bili u očajanju, Penca je poslao Tarasa na njega. Nek još mali pokuša. Taras je seo ispred debelog, naduvenog muškarca, za kojeg se kasnije pokazalo da je vođa ubilačke družine, i on ga je gledao sa visine i počeo da se žali za postupanje policije koja mu dosađuje, čak iako za sve za šta ga terete ima alibi.

„E, zato nam je tako u našu državu”, brecao se: „oni sa juga su zaštićeni ko beli medvedi, a na poštenog čoveka se svi okomu...”

„U potpunosti vas razumem”, lagao je: „i samo mi još jednom prepričajte to što ste rekli mojim kolegama i onda ste slobodni.”

Klimao je glavom u nedogled sat i po vremena, koliko je i trajao razgovor sa njim, zapravo, monolog osumnjičenog, i za to vreme nije saznao ništa što nisu već saznale starije kolege pre njega. Istrajavao je samo jer mu je Penca zapretio da neće da ga vidi izvan kabine za manje od dva sata.

„Ću da vam kažem de sam bio u to vreme što me gnjavite...”

Nabrojao je alibije, a da Taras to on njega uopšte nije zahtevao.

„Kad je nesto Slodnjak...”, bio je tamo i tamo: „Kad su odveli Brajnika... Kovača... Markeža...”

Četiri - za tri leša. Četvrti do tad još nisu našli, nisu znali da postoji. Čak i Taras je to skoro prevideo.

Pritisli su ga, i čak iako posle toga nije ništa više rekao, nastavak je bio prost. Kad znaš, kad si siguran u to šta treba da tražiš, to ćeš i naći, govorio je Penca, koji je zasluge za rešavanje slučaja mirno mogao da pripíše sebi, što bi na njegovom mestu svako uradio.

To „kad znaš šta tražiš, to ćeš i naći” Taras je zapamtio za ceo život.

Ljudi iz Gorenjske obično ne vole da im neko smeta dok rade ili barem u one delove dana koji su namenjeni za rad, kao i da ih posećuje policija, te se po tome ne razlikuju od drugih delova Slovenije, ali tada je radoznalost koju je uzrokovala vest da su u reci nedaleko odatle pronašli leš žene, pobedila uobičajnu zadržanost. Nisu, kao kad bi se pred njima pojavio neki državni službenik, slegali ramenima i odgovarali da brinu svoju brigu, a da ih drugo ne zanima, već su, kako kaže popularna najava neke radijske emisije, za trenutak prestali sa radom i načuljili uši.

„A koja bi to mogla da bude?”, odgovarali su pitanjem na pitanje. „Znate li da mi ne pada na pamet. Da je odavde, neko bi već nešto rekao...” Zapravo: „Da je odovud, neko bi već neš reko.

Nijedna ne fali..." I tamo gde je kod kuće bio muškarac, posebno penzioner, na sto bi dospela flaša sa pampurom od plute.

„Iz ovi karamuta je što stoju pred kuću. Sam sam ga ispeko. Oće da probate?”

Tako da je Brajčev afektirani entizijazam kod naručivanja menija broj jedan trebalo razumeti u tom svetlu.

Trebalo je petnaest minuta da na sto dobiju ono što su naručili, a trebalo bi je još manje da Osterc nije izmišljao sa pomfritom koji je jedini morao od početka da se sprema. Brajc se bacio na jelo i neko vreme Osterc nije morao da razmišlja dalje od „ovo nije loše” ili „nema bolje od domaćeg” ili „šta će nam plodovi mora kad imamo plodove obora” i „od sveg povrća najbolje je meso"... A kad je Brajc prvi put dublje udahnuo i hteo da kaže nešto značajnije ili barem opsežnije, Osterc ga je preduhitrio pitanjem:

„Ti, a šta misliš da obradimo još par? Da nas ne bi Taras gnjavio...”

Brajc je odložio viljušku na tanjir, što je, imajući u vidu da tanjir nije još bio prazan, značilo da ga je Osterc jako uzrujao tim pitanjem.

„Pa nek ide sam da popisuje”, skoro se razdrao tako da su se sve glave u gostionici lagano okrenule prema njemu. „Svakako je bez veze, jer niko ništa ne zna i nikom niko ne nedostaje.”

Osterc je klimao glavom i pritom malo podsećao na one igračke sa glavama na opruzi što su neko vreme bile popularne na kontrolnim tablama ili zadnjim policama automobila, na razne pse i pingvine što ih je pomeranje automobila teralo da smešno pokreću glavu. Odmahnuo je glavom kada je Brajc ponovo uzeo viljušku i još jednom je pokušao.

„Svejedno, imamo ih samo deset...”

Tada Brajc nije dozvolio da ga to omete, na viljušku je nabo nov komad mesa i nožem na njega dodao još i krompir, stavio to u usta, sasvim polako žvakao, a zatim pažljivo odložio nož i viljušku na tanjir, i to tako da se konobarica, ukoliko bi se pojavila, ne bi prešla i odnela tanjir na kojem je bilo još nešto materijala, dakle prekršteno, a onda je salvetom obrisao rubove usana i upitao.

„Nego, koliko ti onda misliš da je dosta?”

„Barem nekih petnaest.”

Brajc je progutao zalogaj, pogledao po gostionici, odrezao novi komad pečenja, nagurao u ustao nov zalogaj krompira i izmumlao:

„Četrnaest će biti sasvim u redu.”